

bevaret fra Fortiden. Jeg antager da ogsaa, at det er gaaet mange ærede Medlemmer ganske som mig, at man spørger sig selv med Uro og Vængstelse, hvorledes det skulde gaa, hvis der kom Ildløs her paa Slottet. Hvorledes skulde det gaa med denne bogstavelig aldeles uerstattelige Bygning, hvis der kom en saadan Ulykke paa? Er Slottet ikke brandsfarligt, og er det, hvorledes dets Indretning nu er, fuldt forsvarligt, at det bruges til Kaserne, da det paa denne Maade, skulde man tro, maa være særlig udsat for Ildsvaade? Jeg har ikke ved at spørge mig for paa forskellige Steder kunnet saa fuld tilstrækkelig Oplysning i saa Henseende; men Folk, som jeg antager ere inde i Forholdene, sige, at i alt Fald Tagonstruktionerne paa Kronborg Slot skulde være temmelig brandsfarlige. Mig forekommer det altsaa, at man jo før jo hellere maa tilstræbe at komme bort fra at benytte denne uerstattelige Bygning til Militærkaserne. Vi have jo set, hvorledes det gaar, naar en Ildsvaade ødelægger et kongeligt Slot; det er jo ogsaa omtalt under denne Finanslovbehandling. Vi se nu paa 11te eller snart paa 12te Aar Christiansborg Slot ligge hen i Ruiner. Det forekommer mig ikke, at det danske Folk ret godt kan være befendt at lade det gaa paa denne Maade i Ængden, og det forekommer mig i øvrigt, at Anledningen til Slottets Brand i særlig Grad maatte opfordre Rigsdagen til at bestræbe sig for at saa raadet Bod paa den Ulykke, som den Gang skete.

Det var disse enkelte Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gøre, og jeg skal modstaa den Fristelse, som der for øvrigt kunde være for mig til at komme ind paa adskillige af de Udtalelser, som i disse Dage ere faldne under Finanslovbehandlingens. Kun en enkelt Ytring maa det dog være mig tilladt at fremhæve. Det var det ærede Medlem fra Slagelse (Rødt), der forleden Dag — foruden Toldspørgsmaalene — fremhævede, at til Arbejderne fandtes der ikke noget paa Finansloven; dem var der ingen, som tænkte paa. Ja, der fandtes et Klaskelotteri, som kunde stille dem af med deres Penge, og der fandtes Bevillinger til Kirker, hvori de saa kunde finde Trøst for, at man ikke vilde give dem noget. Det ærede Medlem er jo et nyt Medlem, og derfor vil jeg antage, at han ikke har haft den fornødne Tid til at gennemgranske det store Værk, som Finansloven med Anmærkninger jo er; men hvis det ærede Medlem vilde have set lidt efter paa Finanslovsforslaget, vilde han blandt andet paa Indenrigsministeriets Budget, paa § 19, have fundet en Bevilling til Alder-

domsunderstøttelse paa 2 Millioner Kr., og umiddelbart derefter en Bevilling, et Tilskud til Sygefaserne, paa 1/2 Million Kr. Nu turde det dog vel være saaledes, at en meget væsentlig Del, om ikke den største Del af disse Tilskud fra Finanserne, hovedsagelig netop komme Arbejderne til gode. Det er i Virkeligheden Brød, som her tilbydes Arbejderne, der trænge til det. Det er ikke, som det ærede Medlem udtrykte sig, Stene, som bydes dem. Men ogsaa i øvrigt vil det jo findes, at en stor Del af de Bevillinger, som søges og aarlig gives paa Finansloven til offentlige Arbejder, medgaa til Arbejds løn for Arbejdere, medgaa til at skaffe dem det Brød, som de selvfølgelig have Krav paa at erholde.

Jeg øvrigt maa det være mig tilladt at udtale min store Glæde over den forhandlingsvenlige Tone, som de forløbne Dage have vist, at der raader til alle Sider her i Salen. Jeg maa udtale min store Glæde over, at man fra alle Sider er enig om nu at ville ind paa en virkelig saglig Forhandling. Et af de ærede Medlemmer, som særlig talte i denne Retning, det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen), kom tillige til at nævne et Program, som han kaldte Ministeriets Program fra 1882, men som det ærede Medlem jo for øvrigt sagde, at han ikke kendte nærmere til og heller ikke havde fundet Anledning til at søge efter. Jeg skal for øvrigt bemærke, at det nævnte Program ikke var Ministeriets, det er Højres Program af 28de December 1882. Men det, der glæder mig særlig, er, at man i dette Program vil finde Udtalelser, som nøje stemme med de Udtalelser, som nu ere faldne fra det ærede Medlem og andre Medlemmer af det saakaldte Reformparti. Det blev allerede den Gang sagt, at Højrepartiet ansaa det for sin Pligt at vise Smødekammen mod alle afvigende Anskuelser. Det ansaa dette for sin Pligt under en Forsatning, der betinger enhver Lovs endelige Tilblivelse af en fri Overenskomst mellem Regeringen og begge Rigsdagens Ting. Partiet vilde stræbe at fremme ethvert Forslag, som kunde virke til Held for Land og Folk. Man kan saaledes se, at der i Sandhed foreligger den samme Tanke hos det nydannede Reformparti, som allerede i 1882 var til Stede hos Højrepartiet, og man kan da nære godt Haab om, at de to Sjæle ogsaa ville finde hinanden. Man kan nu nære dette Haab i Modsetning til, saaledes som Forholdene vare i de nærmeste Aar efter 1882, særlig i 1885. Det var, som jeg kort skal minde om, de ørkesløse Dagsordenes Tid, vi den Gang levede under. Man kan altsaa nu nære det